

det Overflødige i den Lovbestemmelse, hvorom her er Tale, og derved forhindrede Udøvelsen af Noget, som er i Strid med Grundloven. Dertil svarede man vel, at Folkethingets Botum ved denne Leilighed ikke var tilstrækkeligt; nei! men Folkethingets Botum mener jeg dog maa være et tilstrækkeligt Bink for vedkommende Minister og for de ham underlagte Dyrigheder og Myndigheder til ikke at foretage Noget, som allerede har et saadant Botum for sig for at være i Strid med Grundloven. Det vilde desuden, mener jeg, være Ministerens Sag og hans Pligt, naar et saadant Botum var afgivet i Thinget, umiddelbar derefter at henvende sig til det andet Thing og der afsætte en bestemt Erklæring, om der skal udkomme noget Lovbud i den omhandlede Anledning eller ikke. Forudsat altsaa, hvad jeg unægtelig anseer for at være det Duffelige, at Ministeriet selv maatte finde Anledning til førend Sagen skrider videre at tage Lovudkastet tilbage igjen, saa kan der, som det forekommer mig, ingenlunde være Anledning til at befrygte saa eminentes Tilfælde som de, den ærede Rigsdagsmand for Maribo (Monrad) havde tillet i en multig Udsigt. Ingen kan vistnok tænke paa at ville movere Egnende i en saadan Sag som den, men skulde man komme til en Beslutning som den, jeg her har antydet, saa troer jeg dog, at en saadan vil kunne fattes med et Slags motiveret Dagsorden, hvori Thinget beslutter ikke at gaae ind paa den foreliggende Lov, da den vedkommende § i Grundloven tilstrækkelig har udtalt sig i den Retning. Endnu vil jeg kun ved det analoge Tilfælde, som er blevet berørt her i Salen og nærmere omhandlet af den ærede Cultusminister, tillade mig at yttre, at jeg dog ikke ret fatter den ærede Ministers Consequents i fra sit ministerielle Standpunct at indrømme — hvad forresten Grundloven allerede utvivlsomt siger — at Enhver kan knytte sig til hvilken som helst Tro i Verden, hvorhen hans Overbeviisning fører ham, og at det paa den anden Side skulde kunne foreskrives Folk, som endnu ikke vide, om de komme til at sætte Børn i Verden, i hvilken Troe de skulle opdrage deres Børn, at der altsaa skulde kunne paalægges deres Samvittighed en Tvang, samtidig med at man

giver Andres Samvittigheder fri. Dog, denne Sag vil jo komme under nærmere Behandling, og det er kun i Anledning af de Dtringer, som allerede ere faldne, at jeg har tilladt mig at fremkomme med mine.

Justitsministeren: Det er ikke nogen ganske heldig Skjæbne, det Lovudkast har nydt, som jeg her har forelagt Thinget, men forsaavidt det med Hensyn til Spørgsmaalet om, at anvende Bestemmelser i Forretningsregulativets § 14, — at Thinget naar et Udcast er behandlet første Gang, skal tage Beslutning om, hvorvidt det kan komme til anden Behandling eller ikke — skulde blive Resultatet af Forhandlingen idag, at dette blev besvaret nægtende, saa vil jeg ansee det for et særdeles uheldigt Tilfælde, da det upaatvivelig vilde i ikke ringe Grad udsætte den Virkning, som er tilfigtet ved dette Lovudkast, om end den samme Virkning tilsidst maatte indtræde. Det er forudsat af nogle af de ærede Medlemmer af Thinget, som have talt mod dette Lovudkast, at det burde tages tilbage, fordi dets Bestemmelser vare en ligefrem Følge af Grundloven, og at Ministeriet da deraf vilde tage Anledning til at tage Sagen under fornyet Overveielse, om ikke den allerede engang fattede Beslutning om ikke at iagttage de hidtil gjeldende Bestemmelser om Mosaiters Indkomst her i Riget, om ikke denne kunde tages tilbage. Jeg maa tillade mig at gjøre det ærede Thing opmærksom paa, at en saadan Fremgangsmaade vistnok ingenlunde kunde finde Sted. Ministeriet har den Gang, det første Gang fik Anledning til at tage Sagen under Overveielse, ikke strax drifset sig til paa egen Haand at afgjøre Spørgsmaalet, fordi, skjøndt det ikke fandtes saa særdeles tvivlsom, det dog heller ikke den Gang stod Ministeriet saa aldeles klart, hvorvidt de omhandlede Bestemmelser ved Grundloven vare ophævede, og Ministeriet tog det derfor under Forhandling med de Dyrigheder, de Autoriteter, som nærmest maatte kunne antages at have en fuldkommen begrundet Mening herom. Generalprocureuren har yttret sig om Sagen, min ærede Collega, som sidder ved min Side, har ligeledes yttret sig om Sagen, og Kjøbenhavns Dyrighed har, som oplyst af Motiverne, ligeledes havt Sagen til Betænkning. Efterat